

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

(Peer Reviewed Journal Multidisciplinary)

ISSN: 2582-399X

காலாண்டு இதழ்
(ஐனவரி, ஏப்ரல், ஜூலை, அக்டோபர்)
ஆகிய மாதங்களில் வெளிவரும்

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

Aran

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

Founder / Editor in Chief

Dr PRIYAKRISHNAN

Publisher

MR P. JAYAKRISHNAN

Editorial Board Members

Dr V SELVAKUMAR

Professor And Head of The Department of Maritime History and Marine Archaeology Tamil University, Thanjavur, TamilNadu, India
selvakumar.v@tamiluniversity.ac.in

Dr. S. KAVITHA

School of Indian Languages and Comparative Literature, Tamil University, Thanjavur. TamilNadu, India

Dr.K.DAYANIDHI

Assistant Professor & Head i/c , Department of Vaishnavism , University of Madras, TamilNadu, India. dayanidhi@unom.ac.in

Dr O.MUTHIAH

Professor of Tamil, The Gandhigram Rural Institute (Deemed to be University) Gandhigram - 624 302 Dindigul District, TAMIL NADU

DR UMADEVI

Professor In Tamil, Department of Modern Indian Languages And Literary Studies University of Delhi, Delhi . dumadevi@mil.du.ac.in

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

Aran

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

DR JAGADEESAN.T.

Assistant Professor of Tamil, Department of Indian Languages,
Faculty of Arts, Banaras Hindu University,
Varanasi- 221005, Uttar Pradesh,India.

DR SENTHIL PRAKASH.S

Teacher – in- charge/Assistant professor (SG),Department of
Tamil, Institute of Languages, Literature & culture,
Visva – Bharathi University,Santiniketan,West
Bengal, India -731235

DR R TAMILSELVAN

Assistant professor, Aligarh Muslim University, Uttar Pradesh,India-202002

Dr SWARNAVEL ESWARAN

Associate Professor Departments of English, and Media and Information
Michigan State University. USA. eswaran@msu.edu

Dr (Ms.) NILANKA LIYANAGE

Senior Lecturer in Dance ,Department of Dance,Drame&Theatre Arts,
Swamy Vipulananda Institute of Aesthetic Studies,Eastern University Srilanka

Mrs THULSIVANTHANA UDAYASHANKAR

Senior lecturer Gr II in English, Swamy Vipulananda Institute of
Aesthetic Studies ,Eastern University, Srilanka

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

Aran

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

Dr B. DHANANJAYAN

Associate Professor, Sir Theagaraya College, Old Washermenpet,
Chennai - 600 021.

Dr P.SEKAR

Assistant Professor, Department of Education, Govt. Institute of Advanced Study
in Education, Saidapet, Chennai-600015. sekar@iasetamilnadu.ac.in

நிறுவனர்/பதிப்பாளர்/நிர்வாக ஆசிரியர்

இதழாக்கம்

திரு ப. ஜெயகிருஷ்ணன்

முதன்மை ஆசிரியர்

முனைவர் பிரியாகிருஷ்ணன்

+917299587879

www.aranejournal.com

aranjournal@gmail.com

அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழில் வெளிவரும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அனைத்தும்
(Peer Review)பீர் ரிவியூ செய்யப்பட்டு பதிவு செய்யப்படுகிறது என்பதைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

வைணவப் புலம்பல் இலக்கியங்கள்

VAINAVAP PULAMBAL ILAKKIYANKAL

Dr. P. Shanmugam , Head Of The Departmet Of Tamil, St. Thoms Arts And Science College,
Chennai – 600 107

முனைவர் பொன்.சண்முகம், தமிழ்த்துறைத் தலைவர், துய தாமஸ் கலை மற்றும் அறிவியல்
கல்லூரி, சென்னை - 600 107

Abstract

In Vaishnava literature, pulampal refers to the devotee's sorrowful longing for Lord Vishnu, expressing deep love, separation, and the desire for union. Found prominently in the hymns of the Alvars like Nammalvar, Andal, and Periyalvar, it appears in various emotional forms such as separation (viraham), nayaki bhava, and surrender (saranagati). Rich in poetic imagery, pulampal is not just an expression of grief but a profound spiritual experience that highlights the soul's journey toward the Divine. This study examines the presence and significance of pulampal in Alvar hymns.

Keywords: vainavam. Vishnu, literature, bakthi, saranakathi

ஆய்வுச் சுருக்கம்

வைணவ இலக்கியத்தில், 'புலம்பல்' என்பது அடியவர் எம்பெருமான் விஷ்ணுவின் மீது கொள்ளும் துயரம் தோய்ந்த ஏக்கத்தைக் குறிப்பதாகும். இது ஆழ்ந்த அன்பு, பிரிவுத் துயர் மற்றும் இறைவனுடன் ஒன்றிணையும் பேராவல் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகிறது. நம்மாழ்வார், ஆண்டாள், பெரியாழ்வார் போன்ற ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் முதன்மையாகக் காணப்படும் இது, 'விரகம்' (பிரிவு), 'நாயகி பாவம்' மற்றும் 'சரணாகதி' (முழுச் சரணடைதல்) போன்ற பல்வேறு உணர்வு நிலைகளில் வெளிப்படுகிறது. கவித்துவமான படிமங்கள் செறிந்த புலம்பல், வெறும் துயர வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல; அது ஆன்மா இறைவனை நோக்கி மேற்கொள்ளும் பயணத்தை முன்னிறுத்தும் ஒரு ஆழ்ந்த ஆன்மீக அனுபவமாகும். ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் 'புலம்பல்' இடம்பெற்றுள்ள விதத்தையும், அதன் முக்கியத்துவத்தையும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது

திறவுச்சொற்கள்: வைணவம், விஷ்ணு, இலக்கியம், பக்தி, சரணாகதி

முன்னுரை:

தமிழிலக்கிய வகையும் வடிவமும் என்னும் நூலில் அறிஞர் ச.வே.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் புலம்பல் என்னும் இலக்கியவகை தமிழில் இருந்ததாகக் கூறுகிறார். மாணிக்கவாசகரின் திருப்புலம்பல், பட்டினத்தாரின் அருட்புலம்பல், நெஞ்சோடு புலம்பல், பத்திரகிரியாரின் மெய்ஞானப்புலம்பல் போல்வன அவை. இங்குப் புலம்பல் வருந்தியமூல் என்னும் பொருளிலன்றிப் பெரும்பேறு பெற்றுப் பிதற்றல் என்னும் பொருளிலும் வருகிறது. இந்த வகையில் இக்கட்டுரை ஆய்வுச் செய்கிறது.

பண்டைத் தமிழ்நூல்களில் புலம்பு என்பதற்குத் தனிமை, வருத்தம் என்னும் பொருள் காணப்படுகிறது.

பூப்போல் உண்கண் புலம்பு முத்துறைப்ப (முல்.பா: 23)

என்று முல்லைப்பாட்டிலும்,

பதி வயிற் றீந்ததும்

புலம்புசேண் அகல

என்று மலைபடுகடாத்திலும் முறையே இப்பொருள்களில் ஆளப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

'புலம்மே தனிமை' எனத் தொல்காப்பியம் கூறுவதும் இங்கு மனங்கொள்ளத் தக்கது. கூடியிருந்தோர் பிரிவதும் அத் தனிமை காரணமாக ஏற்படும் வருத்தமும் என ஒன்றற்கு ஒன்று தொடர்புறுத்திப் பார்க்கும் தொல்காப்பியரின் விளக்கம் உள்ளது. மகளைப் பிரிந்து நற்றாய் புலம்புதலைச் சங்கச் செய்யுள்கள் சுட்டுகின்றன. தலைவனின் பாசறைப் புலம்பலைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. சான்றாக,

வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த வளை களைந்து ஒழிந்த கொழுந்தின் அன்ன தளைபிணி அவிழா சுரிமுகப் பகன்றை சிதரல் அம்துவலை தூவலின் மலரும் தைஇ நின்ற தன் பெயல்கடைநாள் அகம்

(பாலை. 24.)

தலைவியைப் பிரிந்து வினைவயின் சென்ற தலைமகன் வேறுநாட்டில் பாசறையில் இருந்தவன் தான் மீண்டு வருவதாகக் கூறிய பருவ வரவு கண்டு தலைவியை நினைத்துக் கூறியதாக ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு அகச்சார்புடையதாய் வரும் இம்புலம்பல் தாய், பிள்ளை,

தந்தை, மகன் ஆகிய உறவுநிலையில் ஏற்படும் பிரிவாலும் தோன்றும் என்பதைப் பக்தி இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

திவ்யப் பிரபந்தத்தில் புலம்பல் (Lamentation in the Divya Prabandham)

நாலாயிரத்தில் உள்ள குலசேகராழ்வாரின் இரண்டு திருமொழிகள் இவ்வகை இலக்கியமாகக் கருதத் தக்கன. 'ஆலைநீள் கரும்பு' எனத் தொடங்கும் திருமொழி ஒன்று, மண்ணனை மகனாகப் பெற்றும் அவனை வளர்க்கும் பேறு பெறாத தாயான தேவகியின் புலம்பாக அமைந்துள்ளது. மற்றொரு திருமொழி, 'வன்தாளின் இணை வணங்கி' என்று தொடங்குகின்றது. கைகேயியின் வஞ்சனையால் இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்ப நேர்ந்த சூழலில் தசரதனின் புலம்பலாக இது அமைகிறது. இவ்விரண்டும் உள்ளத்தை உருக்கும் அரிய கவிதைகளாக உள்ளன. தேவகி வாயிலாகக் கிருஷ்ண பக்தியையும் தசரதன் வாயிலாக இராம பக்தியையும் ஆழ்வார் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இராம, கிருஷ்ண அவதாரங்களின் இரண்டு முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளைப் பாதிக்கப்பட்ட கதைமாந்தர் நோக்கில் ஆழ்வார் தெரிவு செய்து பாடுவதுதான் இங்கு நம் கவனத்திற்குரியது. கண்ணனை மகனாகப் பெற்றும் பெற்றெடுத்த மறுகணமே அவனைப் பிரிந்தவர் தேவகி. அவனுக்குப் பாலுட்டிக் கொஞ்சி மகிழ்ந்து தாலாட்டும் வாய்ப்பினையும் இழந்தவர். அந்த வாய்ப்பெல்லாம் தெய்வநங்கை அசோதையே பெற்றாள். அசோதை கண்ணனின் பிள்ளமைக் குறும்புகளை அனுபவிக்க, ஆயர்பாடியில் நந்தன் குலமதலையாய் வளர்ந்தான் கண்ணன்.

பொறந்தார் வடமதுரை

போய் வளர்ந்தார் ஆய்ப்பாடி

என்ற நாட்டார் பாடலும் இதனைக் குறிப்பிடும் எனினும் அந்தக் குழந்தையைப் பெற்றதுமே பிரிந்தவளின் சோகத்தை அவளது மன நிலையில் இருந்து யாரும் எண்ணிப் பார்த்தது இல்லை. "தேவகியின் துயரம் எவருடைய உள்ளத்திலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. எனவேதான், தேவகியின் உணர்வுகளை இலக்கியங்களில் சரியாக உணர்த்தப்படவில்லை" என்கிற குறையும் எழுந்தது. ஆழ்வார், தேவகியாக மாறிப் பாடியதன் மூலம் அந்தக் குறை ஒருவாறு நீங்கியது எனலாம். தெய்வத் தேவகியின் இப்புலம்பல் கற்பார் உள்ளத்தை உருக்கவே செய்யும். "தாய் ஒருத்தி முத்து முத்தாய்க் கோத்த கண்ணீர்மாலை" என்று குலசேகரரின் இக்கவிதைச் சரம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் ம.பெ.சீனிவாசன். அசோதை பெற்ற பேற்றினை உள்ளடக்கிப் பெரியாழ்வார் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட திருமொழிகளைப் பாடியுள்ளார்.

குலசேகரர் மட்டும் அதைப் பாடுபொருளாக்கியது நமக்கு வியப்பினை அளிக்கின்றது. பாடுபொருளைத் தேர்வு செய்வதில் அவருக்கிருந்த தேர்ச்சியையே இது காட்டுகின்றது. சமண நூல்களில் தேவகி புலம்பலைப் பற்றிக் காணப்படுவதாகக் கூறுகிறார் ம.ப.சீனிவாசன். ஆனால் குலசேகரர் இது பற்றி அறிந்திருந்தாரா என்று தெரியவில்லை. எவ்வாறு ஆயினும் பாடுபொருளாலும் வெளியீட்டுச் சிறப்பினாலும் இத்திருமொழிப் பாசுரங்கள் யாவும் கவிதைக்குரிய அழகுகள் குறையாமல் உள்ளன. சான்றாக,

**குழகனே எந்தன் கோமளப் பிள்ளாய்
கோவிந்தா என் குடங்கையில் மன்னி
ஒழுகு பேரெழில் இளஞ்சிறு தளிர்போல்
ஒருகையால் ஒருமுலை முகம் நெருடா
மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா
வாயிலே முலையிருக்க என்முகத்தே
எழில்கொள் நின்திருக்கண்ணினை நோக்கந்
தன்னையும் இழந்தேன் இழந்தேனே**

**முழுதும் வெண்ணெய் அளைந்து தொட்டுண்ணும்
முகிழ் இளஞ் சிறுத்தாமரைக் கையும்
எழில்கொள் தாம்பு கொண்டு அடிப்பதற்கு எள்கு
நிலையும் வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்
அழகையும் அஞ்சினோக்கும் அந்நோக்கும்
அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதும்
தொழமையும் இவைகண்ட அசோதை
தொல்லை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே**

இவற்றுள் கடைசியாகவுள்ள பாடல் பற்றி மறக்காமல் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இறைவனை பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க என்று திருவாசகம் காட்டும். பரமபதம் விட்டுக் கால்தரை தோய இந்த மண்ணுக்கு வந்த கண்ணன் ஆய்ச்சி ஒருத்தியால் கட்டவும் அடிக்கவும்படியான எளியநிலைக்கு ஆளானதை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. மிகச் சிறந்த ஓவியனாலும் வரைந்து காட்டவியலாத முகபாவங்களை இச்சொற் சித்திரம் உள்ளடக்கி இருக்கிறது.

**அழகையும் அஞ்சினோக்கும் அந்நோக்கும்
அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பும்**

தொழுகையும் இவை கண்ட அசோதை தொல்லை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே

என்று அசோதை பெற்ற இன்பத்தைப் பேசுகிறார் ஆழ்வார். பரமபதத்தில் இருப்பவர்களும் காணமுடியாத தொழுகையும் அழுகையும் கண்ணனிடம் காண்கையாலே அவ்விற்பம் பரமபத இன்பத்தைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கு பெரியதாக இருந்ததாம் அசோதைக்கு. இலக்கிய இன்பம் அறிந்தவர்களுக்கு அக்கவிதையும் அத்தகைய இன்பத்தைத் தருதல் உறுதி.

தசரதன் புலம்பல்

குலசேகர ஆழ்வார் பாடிய தசரதன் புலம்பல் மற்றொரு வகையான சோகத்தை வெளியிடுகிறது. தன் உயிரணைய புதல்வன் தனக்குப் பின் முடிசூடி நாடாள்வான் என்று இருந்தபொது தன் வாயாலேயே நெடுங்கானம் படரப்போ என்று சொல்லி அவனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும் கட்டாயம் ஏற்படுகிறது தசரதனுக்கு. சக்கரவர்த்தியின் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத இத்துன்பத்தை ஏறிட்டுக் கொள்கிறார் ஆழ்வார். அவர் கேட்ட இராமசரிதம் அவரது வாழ்க்கை அனுபவமாகவே மாறிவிடுகிறது. எல்லாப் பாசுரங்களும் மனங்கொள்ளாத துயரத்துடன் பீறிட்டு வெளிவருகின்றன.

நடந்த தவறுக்காகத் தசரதன் தன்னைத்தானே பழித்துக் கொள்ளுதல், பிள்ளைப் பாசத்துடன் இராமனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாது கதறித் துடித்துத் தடுமாற்றம் அடைதல், துன்பத்துக்குக் காரணமான கைகேயியை நிந்தித்தல் ஆகிய மூன்று நிலைகளில் அமைந்த திருமொழி இது.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. இராமனும் அரியாசனத்தில் அமர்ந்தாயிற்று என்று அயோத்தி மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கியபோது "கானகம் போ" என்று சொன்ன கைகேயியின் சொல்லைக் கேட்டு உன்னை நான் காட்டுக்கு அனுப்பினேனே, உன்னை நான் அரசனாக்கிய அழகுதான் என்னே" இப்படித் தசரதன் தன்னைத் தானே இகழ்ந்து கொள்ளும் நிலையில் பதிகம் தொடங்குகிறது.

கானகமே மிக விரும்பி நீ துறந்து வளநகரைத் துறந்து நானும் வானகமே மிக விரும்பிப் போகிறேன் மனுகுலத்தார் தங்கள் கோவே

எனப் பதிகம் முடிகின்றது. இம்முடிவுப் பகுதியே கம்பரிடத்தில் ஒரு நாடகக் காட்சியாய் விரியக் காணலாம்.

தசரதன் கூற்றாக அமைந்த இப்பதிகத்தில் சீதை, இலக்குவன், இராமாயணக் கதை மாந்தரோடு இராமனது முடிசூட்டு விழாவை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்த்த அயோத்தி நகரத்து மக்களைப்

பற்றிய குறிப்பும் கூட இடம்பெற்றுவிடுகிறது. இவர்களை நினைக்க நினைக்கப் பல்வேறு உணர்ச்சி மோதல்களுக்கு ஆளாகிறான் தசரதன். மெல்லியளான சீதையும் காடு செல்ல நேர்ந்ததே, இளங்கோவும் பின்தொடர்ந்தானே, பரதனும் பழி சுமந்தானே. நல்லவர்களான கோசலையும் சுமத்திரையும் என்று தசரதன் மனம் மறுகுகிறது. அந்தக்கணமே இத்தகைக்குக் காரணம், சிந்தை நொந்தார்களே, அயோத்தி மக்களின் எண்ணம் ஈடேறவில்லையே, கூனி சொற்கேட்ட கொடியவள் அல்லவா? என்று கைகேயின்மேல் சீற்றம் பாய்கிறது. மறுகணம் அந்தக் 'கொடியவள் சொற்கேட்ட கொடுவினையேன்' என்று அச்சீற்றம் அவன்மேலே திரும்புகிறது. 'என் மகனை இழந்திட்ட இழிதகையேன் இருக்கின்றேனே' என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொள்கின்றது. அடுத்த கணம் 'நின்னையே மகனாகப் பெறுவேன்' என்று இராமனிடம் வரம் கேட்கிறது. இத்தகைய உணர்ச்சி மோதல்களுக்கிடையில் தசரதன் புலம்பாட்டையும் தடுமாற்றத்தையும் சித்திரிப்பதில்தான் இத்திருமொழியின் வெற்றி அமைகிறது.

முடிவுரை

இராமனது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னோட்ட உத்தியில் எண்ணிப் பார்க்கும் தசரதன், எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் தன்னையே காரணமாக்கிப் புலம்புவதும் தவிப்பதும் அவலத்தை மிகுவித்துக் கவிதைக்குச் சுவை கூட்டிவிடுகின்றது. வாழ்க்கையில் அவலம் விரும்பப்படுவதில்லை. என்றாலும், இலக்கியங்களிலும் நாடகங்களிலும் இடம்பெறும் அவலச்சுவை மனத்தைத் தூயுமைப்படுத்தி மனிதனை மேன்மையுறச் செய்கிறது. 'அவலத்தைப் பற்றிப் பேசுகிற கவிதையே இனிமை நிறைந்த கவிதையாகும்' என்பான் ஆங்கிலக் கவிஞன் ஷெல்லி. 'காப்பியங்களைக் காட்டிலும் அவல நாடகமே சிறந்தது' என்பார் கிரேக்க ஞானி அரிஸ்டாடில். இந்த நுட்பம் குலசேகர ஆழ்வாருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இராமயணக் கதை முழுவதையும் 'அங்கெண் நெடுமதிள்' என்னும் பதிகத்தில் சுருக்கமாகப் பாடிய ஆழ்வார், மகன் பிரிவாற்றாமையால் தசரதன் புலம்பிச் சோர்ந்து மரணமடைவதை மட்டும் நாடகக் கூறுகள் அமையுமாறு பத்துப் பாசுரங்களால் பாடியது என்? மானிட கவித்துவம் சிறக்கும் என்று கண்டவர் அவர். எனவே தேவகிப் புலம்பல், விளைவு? இலக்கிய உலகில் ஒப்பற்ற கவிஞராக முத்தமிழ்த்துறையின் தசரதன் புலம்பல், ஆகியவற்றைப் பாடுபொருளாகத் தேர்ந்து கொண்டார். முறைபோகிய உத்தமக் கவிஞராக அவர் உயர்ந்து நிற்கிறார்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. வேணு சீனுவாசன்., ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்சைக்ளோபீடியா., முதற்பதிப்பு, கிழக்கு பதிப்பகம், சென்னை-2012.

Venu Srinivasan., Srivaishnavism Encyclopedia., First Edition, kizhakku pathippagam, Chennai-2012.

2. டாக்டர். எஸ் ஜெகத்ரட்சகன் (உரை), நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம், முதற்பதிப்பு, ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம், சென்னை-2013.

Dr. S. Jagathrakshankan (Commentater), Nalayara Divya Prabandham, First Edition, Azhwargal Aaivu Maiyam, Chennai-2013

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சல்

அறிவிப்பு / Announcement

அன்பான தமிழ்ச் சொந்தங்களே

வணக்கம்.

வரும் 2026, ஜூலை மாதம் வெளிவரும் அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சலுக்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆய்வாளர்களிடமிருந்து வரவேற்கப்படுகின்றன.

கட்டுரை வந்து சேர வேண்டிய கடைசி நாள் - ஜூலை 10. அதற்கு பின் வரும் கட்டுரைகள் ஜூலை இதழில் இடம்பெறாது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

www.aranejournal.com